

9 CARACTERISTICI ALE UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

Dr. Mark Dever

Folosit cu permisiunea autorului.
Tradus din varianta originală în limba engleză
www.churchreform.org

Predicarea Expozitivă	2
Teologia Biblică	4
Înțelegerea Biblică a Veștii Bune	6
Înțelegerea Biblică a Convertirii	7
Înțelegerea Biblică a Evanghelizării	8
Înțelegerea Biblică a Membralității	10
Disciplina Biblică a Bisericii	12
Grija Pentru Ucenicizare și Creștere	14
Înțelegerea Biblică a Conducerii	16

Predicarea Expozitivă

Locul de început este începutul lui Dumnezeu cu noi—vorbirea Lui către noi. Acesta este modul prin care a venit sănătatea noastră spirituală, și acesta este modul prin care va veni sănătatea spirituală a bisericii de asemeni. Foarte important pentru fiecare persoană implicată în activități de conducere în biserică, și în mod special pentru pastorul bisericii, este devotamentul pentru predicarea expozitivă, una din cele mai vechi metode de predicare. Acesta este modul de predicare al cărui scop este să expună ceea ce este relatat într-un anumit pasaj din Scriptură, explicându-i cu atenție înțelesul acestuia și aplicându-l congregației (vezi Neemia 8:8). Sunt, bineînțeles, multe alte metode de predicare. Predicile tematice, de exemplu, adună toată învățătura Scripturii cu privire la un singur subiect, cum ar fi rugăciunea, sau dărnicia. Predicarea biografică ia viața unui anumit personaj din Biblie și îl descrie ca o expunere a harului lui Dumnezeu și ca un exemplu de speranță și credincioșie. Dar predicarea expozitivă reprezintă altceva—o explicație și o aplicație a unei anumite părți a Cuvântului lui Dumnezeu.

Predicarea expozitivă presupune o credință în autoritatea Scripturii, dar mai este ceva. Un devotament pentru predicarea expozitivă reprezintă un devotament pentru ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu. Așa cum profeților Vechiului Testament și apostolilor Noului Testament nu le-a fost dată doar o însărcinare de a merge și a vorbi, ci au avut un anume mesaj, astfel predicatorii de astăzi au autoritatea să vorbească de la Dumnezeu numai atât timp cât ei vorbesc cuvintele Lui. De aceea autoritatea predicatorului expozitiv începe și se termină cu Scriptura. Uneori oamenii pot încurca predicarea expozitivă cu stilul unui predicator expozitiv favorit, dar aceasta nu este fundamental o problemă de stil. Așa cum alții au observat, predicarea expozitivă nu reprezintă în final așa de mult cum spunem ceea ce spunem, ci cum decidem ce să spunem. Ea nu este evidențiată de un anumit format, ci de un conținut biblic.

Cineva ar putea accepta fericit autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și ar putea chiar să-și declare credința în infailibilitatea Bibliei; totuși dacă acea persoană în practică (chiar dacă intenționat sau nu) nu predică expozitiv, niciodată nu va predica mai mult decât ceea ce știe deja. Un predicator poate lua o parte a Scripturii și poate predica congregației o topică care este importantă, dar fără a predica esența aceluși pasaj. Când se întâmplă un astfel de lucru, predicatorul și congregația doar aud din Scriptură ceea ce ei deja știu.

În contrast, când predicăm dintr-un pasaj din Scriptură în context, expozitiv—făcând din esența pasajului esența mesajului—auzim de la Dumnezeu lucruri pe care nu am intenționat să le auzim când am început. De la chemarea inițială la pocăință până la domeniul din viața noastră cu privire la care Duhul ne-a mustrat cel mai recent, toată mântuirea noastră constă în auzirea lui Dumnezeu în moduri în care, înainte de a-L auzi, niciodată nu am fi crezut că-L putem auzi. Această, foarte practică, supunere în fața Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie evidentă în lucrarea unui predicator. Nu faceți aici nici o greșală: în final este responsabilitatea bisericii să se asigure că este așa. (Mărturisiți responsabilitatea pe care Isus o dă congregației în Matei 18, sau Pavel în II Timotei 4.) O biserică nu trebuie să încarce niciodată o persoană cu responsabilitatea supravegherii spirituale a turmei dacă în practică, acea persoană, nu arată un angajament în a asculta și a învăța pe alții Cuvântul lui Dumnezeu. O astfel de practică va împiedica inevitabil creșterea bisericii, încurajând-o să crească doar până la nivelul pastorului. Într-un asemenea caz, biserica se va conforma încet minții lui, și nu lui Dumnezeu.

Oamenii lui Dumnezeu întotdeauna au fost creați prin Cuvântul lui Dumnezeu. De la creație în Geneza 1 până la chemarea lui Avram în Geneza 12, de la viziunea văii oaselor uscate în Ezechiel 37 până la venirea Cuvântului viu, Dumnezeu întotdeauna și-a creat oamenii prin Cuvântul

Său. Așa cum Pavel scrie în Romani, “creința vine în urma auzirii, iar auzirea prin cuvântul lui Hristos” (10:17). Sau, așa cum Pavel a scris corintenilor, “Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (I Cor. 1:21).

Predicarea expozitivă sănătoasă este de multe ori izvorul creșterii în biserică. În experiența lui Martin Luther, o asemenea atenție sporită acordată Cuvântului lui Dumnezeu a fost începutul reformei. Noi, de asemeni, trebuie să fim devotați în a fi biserici reformate în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Odată, când am predat un seminar de o zi despre puritanism la o biserică din Londra, am menționat că predicile puritane erau câteodată lungi de două ore. Atunci, o persoană a bolborosit audibil, și a întrebat, “Cât timp a lăsat acest lucru închinării?” Presupunerea era că în acest caz cuvântul lui Dumnezeu predicat nu constituie închinare. Am răspuns că mulți creștini protestanți englezi ar fi considerat auzirea cuvântului lui Dumnezeu pe limba lor și răspunsul în viețile lor cu privire la acesta, partea esențială a închinării lor. Faptul că au avut timp să cânte împreună ar fi fost o grijă comparativ mică.

Bisericile noastre trebuie să redobândească centralitatea Cuvântului față de închinare. Auzind cuvântul lui Dumnezeu și răspunzându-i poate include laudă și mulțumire, mărturisire și proclamare, și fiecare din acestea se pot regăsi în cântare, dar nu este obligatoriu să fie așa. O biserică bazată pe muzică—de orice gen—este o biserică construită pe nisip. Predicarea este componenta fundamentală a păstoririi. Rugați-vă pentru pastorul vostru, ca să se dedice riguros studiului Scripturii, cu atenție și seriozitate, și ca Dumnezeu să-l călăuzească în înțelegerea Cuvântului, în aplicarea acestuia în propria-i viață și în biserică (vezi Luca 24:27; Fapte 6:4; Efeseni 6:19-20). Dacă ești pastor roagă-te cu privire la aceste lucruri pentru tine. Roagă-te de asemeni și pentru alții care predică și învață pe alții Cuvântul lui Dumnezeu. În final, roagă-te ca bisericile noastre să aibă devotament în auzirea Cuvântului lui Dumnezeu predicat expozitiv, astfel ordinea de zi a fiecărei biserici să fie într-o continuă, crescândă formare de către ordinea de zi a lui Dumnezeu în Scriptură. Devotamentul pentru predicarea expozitivă este o caracteristică a unei biserici sănătoase.

Teologia Biblică

Predicarea expozitivă este importantă pentru sănătatea unei biserici. Dar fiecare metodă, oricât de bună, este deschisă abuzului, și de aceea trebuie să fie deschisă testării. În bisericile noastre, grija noastră ar trebui să nu fie numai de cum suntem învățați, dar și de ceea ce suntem învățați. Ar trebui să apreciem sănătatea, în special în înțelegerea noastră pentru Dumnezeu din Biblie și a căilor lui pentru noi.

În epistolele lui Pavel către Timotei și Tit, "sănătos" înseamnă demn de încredere, corect sau credincios. La origine, este o imagine din lumea medicală însemnând în totalitate sau sănătos. Citim în I Timotei 1 că învățătura sănătoasă este dată de evanghelie și este contrariul nelegiurii și a păcatului. Chiar mai clar, în I Timotei 6:3, Pavel descrie contrastul dintre "falsele doctrine" și "cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și ... învățătura dumnezeiască". Așa că în a II-a scrisoare către Timotei, Pavel îl îndeamnă pe Timotei "Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus" (II Timotei 1:13). Pavel îl avertizează pe Timotei "Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor" (II Timotei 4:3).

Când Pavel a scris unui alt tânăr pastor, Tit, a avut temeri similare. Pe oricine va numi Tit ca prezbiter, spune Pavel, trebuie "să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici" (Tit 1:9). Pavel îl impulsionează pe Tit să mustre falșii învățători "ca să fie sănătoși în credință" (Tit 1:13). Pavel îl însărcinează pe Tit spunându-i, "tu însă, vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă" (Tit 2:1).

Dacă ar fi expunem tot ceea ce constituie învățatură sănătoasă, ar fi nevoie să reproducem toată Biblia. Dar în practică, fiecare biserică decide problemele în care: este nevoie să fie înțelegere completă, poate fi neînțelegere limitată, sau poate fi libertate completă.

În biserica în care slujesc în Washington, D.C., noi cerem oricărei persoane ce se vrea a fi un membru să creadă în mântuire numai prin lucrarea lui Isus Hristos. De asemeni mărturisim aceleași (sau foarte asemănătoare) înțelegeri ale botezului credincioșilor și a politicii bisericii. Uniformitatea între aceste ultime două aspecte nu este esențială pentru mântuire, însă concordanța cu ele este de ajutor practic și sănătos pentru viața bisericii.

Putem admite unele neconcordanțe asupra problemelor care nu par necesare atât pentru mântuire cât și pentru viața practică a bisericii. Astfel, de exemplu, chiar dacă toți suntem de acord că Hristos va reveni, nu suntem surprinși de faptul că există neconcordanțe cu privire la vremea când El se va întoarce. Noi putem să ne bucurăm de toată libertatea în probleme care nu sunt importante ori clare, cum ar fi corectitudinea rezistenței armate, sau adevăratul autor al epistolei către Evrei.

În toate acestea, principiul ar trebui să fie clar: cu cât ne apropiem mai mult de centrul credinței noastre, cu atât mai mult așteptăm să vedem unitatea noastră exprimată într-o înțelegere împărtășită a credinței. Biserica primară a luat-o astfel: în lucrurile necesare unitate, în cele nenesare diversitate, în toate lucrurile caritate.

Învățătura sănătoasă include un angajament clar pentru doctrinele adesea neglijate, dar clar biblice. Dacă trebuie să învățăm învățătura sănătoasă a Bibliei, trebuie să găsim o cale să acceptăm

chiar și doctrinele ce ar putea fi greu de acceptat, sau chiar potențial divizive, dar acestea sunt fundamentale lucrării lui Dumnezeu în jurul nostru. De exemplu, doctrina biblică a alegerii este adesea evitată din cauză că este prea complexă, sau prea confuză. Cu toate că, este de necontestat faptul că această doctrină este biblică, și că este importantă. Atât timp cât aceasta poate avea implicații pe care nu le înțelegem în totalitate, nu este o problemă mărunță faptul că salvarea noastră vine în cele din urmă de la Dumnezeu decât de la noi. Alte întrebări importante ale căror răspunsuri biblice au fost neglijate:

- Oamenii sunt la origine buni sau răi? Au ei nevoie doar de încurajare și respect de sine, sau au nevoie de iertare și viață nouă?
- Ce a făcut Isus Hristos prin moartea Sa pe cruce? A făcut El posibilă o opțiune, sau a fost înlocuitorul nostru?
- Ce se întâmplă când cineva devine creștin?
- Dacă suntem creștini, putem noi să fim siguri că lui Dumnezeu va continua să îi pese de noi? Dacă este așa, este grija Lui permanentă bazată pe credințioșia noastră, sau a Lui?

Toate aceste întrebări nu sunt doar problemele teologilor dedicați sau a tinerilor studenți de seminar. Ele sunt importante pentru fiecare creștin. Aceia dintre noi care suntem pastori știm cât de diferit am păstori pe oameni dacă răspunsurile noastre la oricare din aceste întrebări s-ar schimba. Credințioșia pentru Scriptură cere să vorbim despre aceste idei, cu claritate și autoritate.

Înțelegerea noastră despre ceea ce ne învață Biblia despre Dumnezeu este crucială. Dumnezeu biblic este Creator și Domn; și cu toate acestea suveranitatea Sa este negată, chiar și în biserică. Pentru creștinii doar cu numele, să se împotrivescă ideii de suveranitate a lui Dumnezeu în creație și mântuire, este o joacă cu un păgânism pios. Mulți creștini vor avea întrebări sincere despre suveranitatea lui Dumnezeu, dar o susținută, tenace negare a suveranității lui Dumnezeu ar trebui să ne îngrijoreze. Să botezi o asemenea persoană este ca și cum ai boteza o inimă care este într-un fel necredințioasă. Să admiți o astfel de persoană în frățietate ar fi să o tratezi ca și când ea crede în Dumnezeu, când de fapt ea nu crede.

Pe cât de periculoasă este această împotrivire în orice creștin, cu atât mai periculoasă este în liderul congregației. Să numești ca lider o persoană care pune la îndoială suveranitatea lui Dumnezeu ori care înțelege greșit învățătura biblică în aceste probleme este ca și când dăm exemplu o persoană care nu vrea deloc să se încreadă în Dumnezeu. O astfel de numire poate obstrucționa creșterea spirituală a bisericii.

De prea multe ori astăzi cultura noastră ne încurajează să transformăm evanghelizarea în publicitate și explică lucrarea Duhului în termeni de marketing. Dumnezeu însuși este de multe ori remodelat după imaginea omului. În astfel de timpuri, o biserică sănătoasă trebuie să aibă special grijă să se roage pentru lideri care au o pricepere biblică și experimentată a suveranității lui Dumnezeu și devotament pentru învățătura sănătoasă, în toată gloria ei biblică. O biserică sănătoasă este caracterizată de o predicare expozitivă și de o teologie biblică.

Înțelegerea Biblică a Vestii Bune

Este deosebit de important să avem o teologie biblică într-o zonă specifică a vieții bisericii—înțelegerea noastră pentru Vestea Bună a lui Isus Hristos—Evanghelia. Evanghelia este inima creștinătății, și astfel ar trebui să fie și inima credinței noastre. Noi toți ca și creștini ar trebui să ne rugăm pentru a ne păsa mai mult de minunata Vestea Bună a mântuirii prin Isus Hristos decât de orice altceva din viața bisericii. O biserică sănătoasă este plină de oameni care au inimă pentru evanghelie, și a avea inimă pentru evanghelie înseamnă a avea o inimă pentru adevăr—pentru prezentarea făcută de Dumnezeu Lui însuși, nevoilor noastre, asigurării lui Hristos în ceea ce privește mântuirea noastră și a responsabilităților noastre.

Când eu prezint cuiva evanghelia, încerc să amintesc patru puncte—Dumnezeu, omul, Hristos și răspunsul. Am împărtășit eu cu această persoană adevărul despre Dumnezeul nostru Sfânt și Creator Suveran? Am explicat eu clar că noi ca ființe umane suntem o mixtură stranie, creaturi făcute după imaginea lui Dumnezeu și totuși căzute, păcătoase și separate de El? Înțelege persoana cu care vorbesc cine este Hristos—Dumnezeul om, singurul mediator între Dumnezeu și om, substitutul nostru și Domn înviat? Și în final, chiar dacă am împărtășit cu el toate acestea, înțelege el că trebuie să răspundă evangheliei, că trebuie să creadă acest mesaj și să se întoarcă de la viața sa de egocentrism și păcat?

A prezenta evanghelia ca și un aditiv care să dea necreștinilor ceea ce ei vor în mod normal (bucurie, pace, fericire, împlinire, respect de sine, dragoste) este parțial adevărat, dar numai parțial adevărat. Așa cum J. I. Packer spune, “o jumătate de adevăr ce maschează un adevăr întreg devine un neadevăr total”. Fundamental, fiecare are nevoie de iertare. Avem nevoie de viață spirituală. A prezenta evanghelia mai puțin radicală decât atât poate duce la false convertiri și o membralitate lipsită de sens din ce în ce mai mult, ambele făcând evanghelizarea oamenilor din jurul nostru mult mai dificilă.

Membri bisericii noastre împrăștiați în case, în birouri și vecinătăți vor vedea mai mulți necreștini, chiar în această zi, pentru mult mai mult timp, decât vor petrece vreodată cu creștini duminica. Fiecare din noi are o formidabilă veste a salvării în Hristos. Haideți să nu o schimbăm cu altceva. Și haideți să o împărtășim astăzi! George W. Truett, marele lider creștin al generației trecute și pastor al First Baptist Church, Dallas, Texas a spus:

“Vina supremă pe care o putem aduce unei biserici...este aceea că o biserică este lipsită de pasiune și compasiune pentru sufletele umane. O biserică este nimic mai mult decât un club etic dacă compasiunea ei pentru sufletele pierdute nu dă pe deasupra și dacă nu caută să îndrepte sufletele pierdute spre înțelegerea lui Isus Hristos.”

O biserică sănătoasă cunoaște evanghelia, și o împărtășește.

Înțelegerea Biblică a Convertirii

La primul serviciu al bisericii noastre, în 1878, am adoptat o declarație de credință. A fost o versiune consolidată a Mărturiei de Credință de la New Hampshire din 1833. Această mărturie a devenit baza Credinței și Mesajului Baptist, adoptată de Convenția Baptistă de Sud în 1925 și din nou, într-o versiune revizuită și redusă, în 1963. În declarația noastră de credință, Articolul VIII spune:

Noi credem că Pocăința și Credința sunt îndatoriri sacre, și de asemeni daruri ale harului, elaborate în sufletele noastre de către Duhul regenerant al lui Dumnezeu; prin care fiind adânc convinși de vina, pericolul și neputința noastră, și de calea salvării prin Hristos, ne întoarcem spre Dumnezeu cu căință neprefăcută, mărturisire, și cerere de iertare; în același timp primindu-L din toată inima pe Domnul Isus Hristos ca Profet, Preot și Rege, și bazându-ne numai pe El ca singur și suficient Salvator.

Observați că această declarație vorbește despre convertirea noastră, întoarcerea noastră. Noi ne întoarcem pentru ca suntem “profund convinși de vina noastră, pericolul și neputința noastră, și de calea salvării prin Hristos”. Și cum se întâmplă această întoarcere – care este compusă din pocăință și credință? Este “elaborată în sufletele noastre de către Duhul regenerant al lui Dumnezeu”. Declarația citează apoi două pasaje din scriptură pentru a susține ideea: Fapte 11:18, “După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis: Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața.” și Efeseni 2:8, “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.”

Dacă înțelegem convertirea ca fiind ceva ce realizăm prin noi înșine în loc de ceva ce Dumnezeu face în noi, atunci o înțelegem greșit. Convertirea, cu certitudine, include acțiunile noastre—noi trebuie să luăm un angajament sincer, o decizie personală lucidă. Chiar astfel, convertirea înseamnă mult mai mult decât aceasta. Scriptura este clară în învățătura că noi nu călătorim toți spre Dumnezeu, unii găsind calea deja, în timp ce alții mai caută încă. De fapt, ea ne prezintă pe noi ca având nevoie de schimbarea inimii, de transformarea minții, de viață în duhurile noastre. Nici unul din aceste lucruri nu le putem face noi. Noi putem face un angajament, însă trebuie să fim mântuiți. Schimbarea de care are nevoie fiecare persoană, în ciuda a ceea ce s-ar vedea pe dinafară, este atât de radicală, atât de personală, că numai Dumnezeu poate să o îndeplinească. Avem nevoie de Dumnezeu ca să ne convertească.

Îmi aduc aminte de povestirea lui Spurgeon despre vremea când mergea prin Londra iar un om beat a venit la el, s-a sprijinit de stâlpul felinarului de lângă el și a spus: “Hei, D-le. Spurgeon, eu nu sunt unul dintre convertiții dumneavoastră!”. La care Spurgeon a răspuns, “Trebuie să fii unul dintre ai mei—cu siguranță nu ești unul al Domnului!”

Un rezultat al neînțelegerii învățăturii biblice cu privire la convertire poate fi foarte bine faptul că bisericile evanghelice sunt pline de oameni care au făcut angajamente sincere la un anumit punct în viața lor, dar care evident, nu au experimentat schimbarea radicală pe care Biblia o prezintă ca și convertire. În conformitate cu un studiu recent al Consiliului de Studiu Biblic al Bapțiștilor de Sud, Bapțiștii de Sud (denominația mea) au o rată a divorțurilor peste media națională în America. Cauza pentru o astfel de “mărturie contrară” alături de reputați urmași ai lui Hristos trebuie să fie, cel puțin în parte, predicarea nebiblică cu privire la convertire.

Cu siguranță convertirea nu este nevoie să fie o înflăcărată experiență emoțională, ci trebuie să se evedențieze prin roadele ei dacă trebuie să fie ceea ce Biblia numește convertire reală. Înțelegând punctul de vedere al Bibliei cu privire la convertire reprezintă una din caracteristicile unei biserici sănătoase.

Înțelegerea Biblică a Evanghelizării

Pentru a recapitula, ne-am gândit până acum la caracteristicile ce fac o biserică sănătoasă deosebită: predicarea expozitivă, teologia biblică, și înțelegerea biblică a evangheliei și a convertirii. O modalitate de a arăta cât de importante sunt acestea, este aceea de a ne gândi la consecințele congregațiilor care pierd aceste caracteristici. Predicile pot deveni foarte ușor repetiții banale ale unor adevăruri deja știute. Creștinătatea poate deveni indistinctibilă de culturile laice înconjurătoare. Evanghelia poate fi transformată în puțin mai mult decât un autoajutor spiritual. Convertirea poate degenera de la o acțiune a lui Dumnezeu la nimic altceva decât o decizie umană. Dar asemenea congregații—cu predicare de suprafață, gândire laică și o evanghelie egocentristă ce încurajează la doar un pic mai mult decât o mărturisire verbală făcută cândva despre Hristos (de multe ori prin inaplicarea lui Romani 10: 9)—nu poate vesti bine formidabila veste a salvării în Hristos.

Pentru toți membri bisericii, dar în special pentru liderii ce au privilegiul și responsabilitatea de a da învățatură, o înțelegere biblică a evangheliismului este crucială. Modul în care cineva împărtășește evanghelia este, bineînțeles, strâns legat de modul în care cineva înțelege evanghelia. Dacă mintea ta a fost formată de către Biblie în ceea ce privește Dumnezeu și evanghelia, nevoia umană și convertire, atunci o înțelegere corectă a evanghelizării va urma în mod natural. Ar trebui fim mai mult preocupați să cunoaștem și să predicăm evanghelia însuși, decât doar să-i învățăm pe oameni metode și strategii de răspândire a ei.

Biblic, evanghelizarea prezintă vestea bună liber și se încrede în Dumnezeu pentru convertirea oamenilor (vezi Fapte 16:14). “Salvarea vine de la Domnul”, (Iona 2:9, Ioan 1: 12-13). Orice altă cale de a forța nașterea spirituală va fi la fel de utilă ca și Ezechiel încercând să unească oasele uscate, sau Nicodim încercând să se nască din nou prin el însuși. Iar rezultatele vor fi similare.

Când convertirea este înțeleasă doar ca o dedicare făcută odată, atunci trebuie să îi aducem pe toți la acel punct al mărturisirii verbale și dedicării pe orice cale putem. Biblic totuși, în timp ce trebuie să ne pese, să pledăm, și să convingem, prima noastră îndatorire este să fim credincioși obligațiilor pe care le avem față de Dumnezeu, adică să prezentăm aceeași Vestea Bună pe care ne-a dat-o El. Dumnezeu va aduce convertire prin prezentarea Veștii Bune pe care o dăm noi (vezi Ioan 1:13, Fapte 18: 9-10).

Este încurajator felul în care noii credincioși deseori par a cunoaște natura nemeritată a salvării lor. Probabil ați auzit mărturii, chiar în ultimele săptămâni sau luni, care vă amintesc despre convertire că este lucrarea lui Dumnezeu. “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință—și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu—nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2: 8-9).

Dacă membralitatea unei biserici este mult mai mare decât numărul de participanți la serviciile ei, întrebarea ce ar trebui pusă este: are biserica o înțelegere biblică a convertirii? Mai mult de atât, ar trebui să ne întrebăm ce fel de evanghelizare a fost practică încât rezultatul a fost ca un număr mare de oameni să fie neimplicați în viața bisericii, dar totuși consideră membralitatea o dovadă a mântuirii lor. A obiectat biserica în vre-un fel, sau a aprobat această situație prin tăcere? Disciplina biblică a bisericii este parte a modului în care acea biserică practică evanghelizarea.

În modul meu personal de evanghelizare, vreau să transmit oamenilor trei lucruri referitoare la decizia pe care ei trebuie să o ia cu privire la evanghelie:

1. decizia are un preț – și în consecință trebuie luată în considerare cu atenție, vezi Luca 9:62;
2. decizia este urgentă – și din această cauză trebuie luată, vezi Ioan 3: 18, 36;
3. decizia merită – și de aceea ar trebui luată, vezi Ioan 10:10.

Acesta este echilibrul pentru care ar trebui să luptăm în evanghelizarea personală alături de familie și prieteni. Acesta este echilibrul pentru care ar trebui să luptăm ca și biserică.

Sunt tipărite câteva surse excelente despre evanghelizare. Pentru a înțelege strânsa legătură între înțelegerea evangheliei și metodele de evanghelizare pe care le folosim, recomand Tell the Truth, de Will Metzger, (Inter-Varsity Press), și The Invitation System & Revival & Revivalism, de Iain Murray, (Banner of Truth Trust).

O altă caracteristică a unei biserici sănătoase, deci, este înțelegerea și practica biblică a evanghelizării. Singura creștere adevărată este creșterea care vine din Dumnezeu.

Înțelegerea Biblică a Membralității

Într-un fel, ceea ce noi cunoaștem azi ca “membralitate” nu este biblic. Nu avem nici o dovadă despre credincioșii primului secol care au trăit, să spunem, în Ierusalimul central că ar fi fost implicați într-o anume grupare de credincioși. După câte știm noi, creștinii de atunci nu schimbau bisericile pentru că era o singură biserică în comunitate. În acest sens, nu știm de nici o listă de membri în Noul Testament. Sunt liste de oameni care au legătură cu biserica din Noul Testament, dar acestea sunt fie cu văduve ajutate de biserică (I Timotei 5) fie cu numele din Cartea Vieții Mielului (Filipeni 4:3, Apocalipsa 21:27). Nimeni nu încerca să devină membrul vreunei biserici așa cum se face astăzi.

Practica credincioșilor membri s-a dezvoltat ca o încercare de a ne ajuta să avem o relație mai apropiată unii cu alții în responsabilitate și dragoste. Identificându-ne cu o anume biserică, permitem pastorului și celorlalți membri ai acelei biserici locale să știe că intenționăm să fim conștiincioși în prezență, dărnici, rugăciune și slujire. Noi mărim așteptările altora de la noi în aceste privințe, și facem cunoscut faptul că noi suntem responsabilitatea acestei biserici locale. Asigurăm biserica de devotamentul nostru pentru Hristos prin slujirea împreună cu ei, și facem apel la devotamentul lor în a ne sluji în dragoste și a ne încuraja în ucenicie.

În acest sens, membralitatea este o idee biblică. Reiese, printre alte lucruri, din faptul că Pavel a descris biserica ca și un trup. Reiese din salvarea ce ne-a dat-o Hristos prin harul Său și plasarea noastră în biserică pentru a Îl sluji pe El în dragoste, slujindu-ne unii pe alții. Reiese din obligațiile noastre tacite scoase din cuvintele Scripturii “împreună” și “unul pe altul”. Toate aceste sunt încapsulate în legământul unei biserici sănătoase (vezi nota).

Ar trebui să nu fie o surpriză faptul că alinierea înțelegerii noastre despre evanghelizare, convertire și evanghelie, mai mult cu Biblia are implicații în felul în care noi concepem membralitatea unei biserici. Vom începe să vedem membralitatea mai puțin ca o afiliere liberă folositoare numai în anumite ocazii și mai mult ca o responsabilitate regulată ce ne implică în viețile altor membri pentru scopul evangheliei.

Nu este neobișnuit să găsim o mare diferență între membralitatea unei biserici și numărul celor activ implicați. Imaginați-vă o biserică de 3,000 de membri cu numai 600 de participanți obișnuiți. Îmi este teamă că mulți pastori evanghelici de astăzi ar fi mai mândri de membralitatea declarată decât deranjați de participare. După un studiu recent al Convenției Baptiste de Sud din America acest fapt este normal în bisericile din sud. Bisericile Baptiste tipice din sud au 233 de membri și 70 de participanți la serviciile de duminică dimineață. Poate fi dăruirea noastră mai bună? Ce congregație are bugetul egal—lăsând la o parte surplusul—cu 10% din venitul anual combinat al membrilor ei?

Excepând situațiile în care limitările fizice împiedică participarea sau greutatea financiară împiedică dărnicia, n-ar sugera această situație că membralitatea a fost prezentată nu neapărat ca și o implicare activă? Deci ce înseamnă un astfel de număr de membri? Numerele scrise pot fi idoli la fel de ușor ca figurile sculptate—poate mult mai ușor. Dar este Dumnezeu cel care va evalua viețile noastre, și El va cântări munca noastră, cred, decât să numere cifrele. Dacă biserica este o clădire, atunci noi trebuie să fim cărămizi în ea; dacă biserica este un trup, atunci noi suntem membrele ei; dacă biserica este o casă a credinței, asta presupune că noi suntem parte a familiei acestei case. Oile sunt într-o turmă, și mlădițele sunt într-o vie. Biblic, dacă cineva este un credincios atunci el trebuie să fie membrul unei biserici. Lăsând la o parte pentru moment particularitățile concrete—fie că listele cu membrii sunt ținute pe hârtie sau pe un disc de computer—noi nu trebuie să părăsim

adunarea noastră (Evrei 10:25). Această membralitate nu este doar o simplă înregistrare a unei declarații pe care am făcut-o sau a unei afecțiuni pentru un loc familiar. Trebuie să fie reflexia unui angajament viu, altfel este degeaba, și mai mult decât degeaba, este periculos. Membri neimplicați derutează atât pe membri reali cât și pe necredincioși cu privire la ceea ce înseamnă a fi credincios. Iar membri “activi” nu fac nici un serviciu membrilor “inactivi” permițându-le să rămână membri ai bisericii; pentru că membralitatea reprezintă aprobarea colectivă a bisericii cu privire la salvarea unei persoane. Din nou, acest lucru trebuie să fie foarte clar înțeles: membralitatea într-o biserică reprezintă mărturia colectivă a acelei biserici cu privire la salvarea individuală a membrilor. Deci cum poate o congregație să mărturisească sincer că cineva invizibil ei aleargă credincios în cursă? Dacă membri au părăsit compania noastră și nu s-au mai dus la alte biserici biblice, ce dovadă avem noi că au fost vreodată parte din noi? Noi nu știm cu siguranță că astfel de creștini neimplicați nu sunt credincioși; am putea doar să nu fim în stare să afirmăm că ei sunt. Nu este nevoie să le spunem că știm că vor merge în iad, numai că nu le putem spune că știm că vor merge în ceruri.

Pentru ca o biserică să practice membralitatea biblică nu este nevoie de perfecțiune, ci de onestitate. Ea nu ne cheamă doar la decizii, ci la ucenicie reală. Nu este creată pentru experiențe individuale singulare, ci pentru afirmații colective ale aceluia ce sunt în legământ cu Dumnezeu și unii cu alții. Personal, sper să văd cifrele membralității bisericii pe care o slujesc devenind mult mai pline de însemnătate, astfel toți cei ce sunt membri cu numele să devină membri cu adevărat. Pentru mulți, aceasta a însemnat să fie șterși de pe listele noastre (dar nu din inimile noastre). Pentru alții, a însemnat un angajament reînnoit pentru viața bisericii. Noii membri sunt instruiți în credința și în viața bisericii noastre. Mulți dintre membri noștri actuali au nevoie de instrucțiuni și încurajări similare. Așa cum am căutat să devenim Biserica Baptistă sănătoasă ce eram pe vremuri, numărul participanților a depășit din nou numărul de membri. Cu siguranță aceasta ar trebui să fie și dorința bisericii voastre, de asemeni.

O practică redobândită a membralității atente va avea multe beneficii. Va face mărturia noastră pentru necreștini mai clară. Va face mai dificilă îndepărtarea oilor mai slabe de turmă, în timp ce ele încă se mai consideră oi. Va ajuta să dăm formă și orientare uceniciei credincioșilor mai maturi. Va ajuta liderii bisericii noastre să știe exact pentru cine sunt responsabili. În toate acestea, Dumnezeu va fi glorificat.

Rugați-vă ca membralitatea bisericii să ajungă să însemne ceva mai mult decât înseamnă acum, astfel încât să-i cunoaștem mai bine pe aceia pentru care suntem responsabili, astfel încât să ne rugăm pentru ei, să-i încurajăm și să-i provocăm. Nu ar trebui să permitem oamenilor să păstreze membralitatea în bisericile noastre pentru motive sentimentale. Din punct de vedere biblic, o asemenea membralitate nu este membralitate deloc. În legământul bisericii noastre afirmăm următorul lucru: “Când ne vom muta din acest loc cât de curând posibil, ne vom uni cu o altă biserică unde vom putea continua spiritul acestui legământ și principiile Cuvântului lui Dumnezeu”. Acest angajament este parte dintr-o ucenicie sănătoasă, cu precădere în veacul nostru trecător.

Membralitatea bisericii înseamnă să fii încorporat în moduri practice în trupul lui Hristos. Înseamnă să călătorim împreună ca nepământeni și străini în această lume în timp ce ne îndreptăm către casa noastră cerească. Cu siguranță o alta caracteristică a bisericii sănătoase o reprezintă înțelegerea biblică a membralității.

Disciplina Biblică a Bisericii

A șaptea caracteristică a unei biserici sănătoase este o practică curentă a disciplinei în biserică. O practică biblică a disciplinei în biserică dă sens faptului de a fi membru al bisericii. Deși a fost practică de biserici în mod curent încă din vremea lui Hristos, acum s-a depărtat de la starea normală a bisericii evanghelice în decursul ultimelor generații.

Noi oamenii am fost original creați pentru a purta chipul lui Dumnezeu, pentru a fi o mărturie a caracterului lui Dumnezeu manifestat către creația Lui (Geneza 1:27). Deci nu este nici o surpriză faptul că de-a lungul Vechiului Testament, așa cum Dumnezeu a creat un popor pentru El, l-a instruit în sfințenie, pentru ca astfel caracterul lor să se apropie de al Său (Levitic 19:2, Proverbe 24:1,25). Aceasta a fost baza pentru corectarea și chiar pentru excluderea unora din comunitate în Vechiul Testament (ca în Numeri 15:30-31), și de asemeni este baza pentru formarea bisericii Noi Testamentare (vezi II Corinteni 6:14-7:1; 13:2; I Timotei 6:3-5; II Timotei 3:1-5).

Totuși această idee pare foarte negativistă oamenilor de azi. Până la urmă, nu a interzis Domnul Isus judecata în Matei 7:1? Cu siguranță Isus a interzis judecata într-un anumit sens în Matei 7:1; dar în aceeași evanghelie, Isus deasemeni ne cheamă foarte clar la a-i muștra pe cei ce păcătuiesc, chiar până la a-i muștra public (Matei 15:15-17; comparați cu Luca 17:3). Deci, orice ar fi vrut să spună Isus prin judecare în Matei 7:1, cu siguranță nu a vrut să excludă toate înțeleșurile cuvântului “judecată”.

Dumnezeu însuși este un judecător. El a fost un judecător în Grădina Edenului și noi rămânem sub judecata Lui atât timp cât rămânem în păcatele noastre. În Vechiul Testament, Dumnezeu a judecat și națiuni și indivizi, iar în Noul Testament noi creștinii suntem atenționați că faptele noastre vor fi judecate (vezi I Corinteni 3). În dragoste Dumnezeu Își disciplinează copiii, și în mânie El va condamna ceea ce nu este dumnezeiesc (vezi Evrei 12). Bineînțeles, în ultima zi, Dumnezeu se va revela pe Sine ca Judecător (vezi Apocalipsa 20). În toate aceste judecări, Dumnezeu nu greșește niciodată, El este întotdeauna drept (vezi Iosua 7; Matei 23; Luca 2; Fapte 5; Romani 9).

Este o surpriză pentru mulți astăzi să învețe că Dumnezeu pretinde și altora să judece de asemeni. Statului i-a fost dată responsabilitatea de a judeca (vezi Romani 13). Ni se spune să ne judecăm pe noi înșine (vezi I Corinteni 11:28; Evrei 4; 2 Petru 1:5). De asemeni ni se spune să ne judecăm unii pe alții în biserică (totuși nu în modalitatea finală prin care judecă Dumnezeu). Cuvintele Domnului Isus în Matei 18, ale lui Pavel în I Corinteni 5-6, și multe alte pasaje arată deslușit că biserica trebuie să exercite judecata în interiorul ei și că această judecată este pentru răscumpărare, nu cu scopuri răzbunătoare (Romani 12:19). În cazul curvarului din Corint, și a învățătorilor mincinoși din Efes, Pavel spune că aceștia ar trebui excluși din biserică și dați pe mâna lui Satan, ca să poată învăța mai bine și astfel sufletele lor să fie mântuite (vezi I Corinteni 5; I Timotei 1).

Nu este surprinzător faptul că ar trebui să fim instruiți să judecăm. Până la urmă, dacă noi nu putem spune cum un creștin nu trăiește, cum putem spune cum el ori ea trăiește? Una din grijile mele referitoare la multe programe de disciplinare ale multor biserici este că lor le place să toarne apă în găleți sparte—toată atenția este dată apei ce este turnată, și nu se gândesc deloc la modul în care aceasta este primită sau păstrată.

Un autor care scrie despre creșterea bisericilor și-a adunat recent sfaturile pentru a ajuta o biserică să crească: “Deschideți ușa din față și închideți ușa din spate.” Prin aceasta, el vrea să

spună că ar trebui să lucrăm pentru a face o biserică mai accesibilă oamenilor și să ne facem mai bine treaba după ce o persoană a venit deja la biserică. Ambele scopuri sunt bune. Totuși, cei mai mulți dintre pastorii de azi deja aspiră la a avea biserici cu astfel de uși principale deschise și uși din spate închise. De fapt, încercarea noastră de a urma un model biblic ar trebui să ne conducă la următoarea strategie: “Închideți ușa din față și deschideți ușa din spate.” Cu alte cuvinte, pe de-o parte, faceți mai dificilă aderarea iar pe de altă parte înlesniți excluderea. Astfel de acțiuni vor ajuta biserica să redobândească fermecătoarea distincție față de lume pe care Dumnezeu a intenționat ca ea să o aibă.

Disciplina ar trebui mai întâi reflectată în modul prin care noi ca și biserici acceptăm noi membri. Cerem noi ca acei viitori membri să fie cunoscuți ca persoane ce-și trăiesc viața onorându-L pe Hristos? Înțelegem noi seriozitatea angajamentului pe care li-l facem și pe care ei ni-l fac? Dacă suntem mai atenți atunci când recunoaștem și primim noi membri, vom avea mai puține ocazii să practicăm disciplina corectivă mai târziu în biserică.

Cu siguranță, orice fel de disciplinare în biserică poate fi aplicată eronat. În Noul Testament, suntem învățați să nu-i judecăm pe alții pentru motive pe care noi li le imputăm (vezi Matei 7:1), sau să ne judecăm unii pe alții pentru motive ce nu sunt esențiale (Romani 14-15). Această idee este plină de probleme în aplicarea pastorală, dar trebuie să ne amintim că viața creștină în totalitate este dificilă, și deschisă abuzului. Dificultățile noastre nu ar trebui folosite ca o scuză pentru a lăsa ceva nepracticat. Fiecare biserică locală are responsabilitatea de a judeca viața și învățătura liderilor ei, și chiar a membrilor ei, mai ales că fiecare dintre ei ar putea compromite mărturia bisericii pentru evanghelie (vezi Fapte 17; I Corinteni 5; I Timotei 3 ; Iacov 3:1; II Petru 3; II Ioan).

Disciplina biblică a bisericii este o simplă ascultare de Dumnezeu și o simplă mărturisire că avem nevoie de ajutor. Iată 5 motive pozitive pentru o astfel de disciplină corectivă a bisericii. Scopul ei este pozitiv (1) pentru cel disciplinat (2) pentru alți creștini care văd pericolul păcatului, (3) pentru sănătatea unei biserici ca întreg și (4) pentru mărturia colectivă a bisericii. Dar mai mult decât toate, (5) sfințenia noastră trebuie să reflecte sfințenia lui Dumnezeu. Ar trebui să însemne ceva faptul că ești membrul unei biserici, nu de dragul mândriei noastre, ci de dragul Numelui lui Dumnezeu. Disciplina unei biserici biblice reprezintă o altă caracteristică a unei biserici sănătoase.

Grija Pentru Ucenicizare și Creștere

O altă caracteristică distinctivă a unei biserici sănătoase o reprezintă grija dispersată asupra creșterii bisericii – nu numai cu numere în creștere, ci cu membri în creștere. Unii astăzi cred că cineva poate fi “bebeluș creștin” pentru o viață întreagă. Creșterea este văzută ca o opțiune în plus în particular pentru ucenicii zeloși. Însă creșterea este un semn de viață. Copacii care cresc sunt copaci care trăiesc, și animalele care cresc sunt animale vii. Creșterea implică dezvoltare și progres. În multe arii ale experienței noastre, când ceva nu mai crește moare.

Pavel a sperat că cei din Corint vor crește în credință (II Corinteni 10:15). Efesenii, a sperat el, vor “crește în toate privințele, ca să ajungă ca Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:15; cf. Coloseni 1:10; II Tesaloniceni 1:3). Petru a îndemnat câțiva dintre primii creștini, “ca niște prunci de curând născuți, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (I Petru 2:2). Este tentant pentru pastori să-și reducă bisericile la statistici ușor de mânuit de prezență, botez, dărnicie și membralitate, unde creșterea este tangibilă; oricum, astfel de statistici sunt departe de adevărata creștere pe care Pavel o descrie iar Dumnezeu o dorește.

În Tratat cu Privire la Afecțiuni Religioase, Jonathan Edwards a sugerat că adevărata creștere în ucenicia creștină nu este în final numai emoție, folosire din ce în ce mai accentuată a unui limbaj religios, sau cunoștință din ce în ce mai accentuată a Scripturii. Nu este nici măcar o creștere evidentă în bucurie sau în dragoste ori în grijă pentru biserică. Chiar creșterea zelului și a laudei la adresa lui Dumnezeu și încrederea proprie-ți credință nu sunt dovezi infailibile ale creșterii adevărate. Cum așa? După cele spuse de Edwards, în timp ce toate acestea pot fi dovezi ale creșterii creștine adevărate, singurul semn sigur și observabil este o viață de o sfințenie crescândă, înrădăcinată în lepădare de sine. Biserica ar trebui să fie caracterizată de o grijă vitală pentru acest fel de dumnezeire în viețile membrilor ei.

Așa cum am văzut în cea de-a șaptea caracteristică, una din consecințele involuntare ale unei biserici neglijente cu disciplina corespunzătoare reprezintă o dificultate sporită în creșterea ucenicilor. Într-o biserică indisciplinată, exemplele sunt neclare iar modelele sunt confuze. Nici un grădinar nu are de gând să planteze buruieni. Buruienile sunt, prin ele însele nedorite, și pot avea efecte negative asupra plantelor din jurul lor. Planul lui Dumnezeu pentru biserica locală nu ne permite să lăsăm buruienile nestăvilite.

Influențele bune într-o comunitate de credincioși ce a făcut un legământ pot fi unelte în mâna lui Dumnezeu pentru a-Și crește oamenii. Cum oamenii lui Dumnezeu sunt clădiți și cresc împreună în sfințenie și în dragoste care se dăruiește pe sine, ei ar trebui să-și îmbunătățească abilitatea de a administra disciplina și de a încuraja ucenicia. Biserica are obligația de a fi un mijloc care să-i crească pe oameni în har. Dacă în loc de acest lucru ea este locul unde numai gândurile pastorului sunt predate, unde Dumnezeu este mai mult pus la îndoială decât Îi este adusă închinare, unde evanghelia este diluată și evanghelizarea pervertită, unde membralitatea este făcută fără însemnătate, și unui cult lumesc al personalității îi este permis să se dezvolte în jurul pastorului, atunci cineva cu greu poate aștepta să găsească o comunitate care este fie coezivă, fie edificatoare. O astfel de biserică cu siguranță nu-L va glorifica pe Dumnezeu.

Dumnezeu este glorificat prin biserici care cresc. Această creștere poate apărea pe multe căi diferite: prin număr în creștere de membri, fiind chemată la misiune; prin membri mai vechi care încep să aibă un sens proaspăt al responsabilității lor în evanghelizare; prin servicii de înmormântare mulți dintre membri mai tineri ai congregației participă doar din dragoste pentru membrii mai în vârstă; prin amplificarea timpului afectat rugăciunii, și dorință acută pentru

predicare; prin întâlniri ale bisericii caracterizate de conversații cu adevărat spirituale; prin dărnicie sporită și prin oameni care dăruiesc sacrificându-se; prin mai mulți membri care împărtășesc evanghelia cu alții; prin părinți ce redescoperă responsabilitatea lor de a-și educa copiii în credință. Acestea sunt doar câteva exemple de creștere a bisericilor, pentru care creștinii se roagă și muncesc.

Când vedem o biserică compusă din membri care cresc în asemănare cu Hristos, cine primește creditul sau gloria? “Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (I Corinteni 3:6b-7; cf. Coloseni 2:19). Astfel binecuvântarea finală a lui Petru pentru acei primi creștini cărora le-a scris, a fost o rugăciune exprimată imperativ: “Creșteți în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei! Amin.” Noi am putea crede că această creștere ne-ar aduce nouă slavă. Dar Petru știa mai bine: “Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (I Petru 2:12). El cu siguranță și-a adus aminte de cuvintele lui Isus, “Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune”—și cu siguranță aici am crede că este normal să cazi în capcana admirării de sine, dar Isus a continuat—“și să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:16). Lucrând pentru a promova ucenicia creștină și creșterea spirituală reprezintă o altă caracteristică a unei biserici sănătoase.

Înțelegerea Biblică a Conducerii

Ce fel de conducere are o biserică sănătoasă? O congregație, devotată lui Hristos, înzestrată pentru a sluji? Da. Diaconi care sunt modele de slujire în lucrările bisericii? Da. Un pastor care este credincios în predicarea cuvântului lui Dumnezeu? Da. Dar biblic, mai există ceva ce constituie parte integrantă a conducerii unei biserici sănătoase: prezbiterii.

Ca și pastor, mă rog ca Hristos să pună în biserică noastră bărbați ale căror daruri spirituale și preocupări pastorale să indice faptul că Dumnezeu i-a chemat să fie prezbiteri sau supraveghetori (cuvintele sunt folosite în Biblie astfel încât să poată fi schimbate unul cu altul; de exemplu, Fapte 20). Mă rog ca Dumnezeu să crească și să înzestreze cu daruri astfel de ucenici pentru munca de supraveghere pastorală a congregației noastre și pentru învățătura sa. Dacă devine clar faptul că Dumnezeu a înzestrat un anumit bărbat în biserică, și dacă prin rugăciune, biserica recunoaște înzestrarea lui, atunci acest bărbat ar trebui să fie ales ca prezbiter.

Toate bisericile au avut persoane care au efectuat funcția de prezbiteri, chiar dacă i-au numit altfel. Cele două nume din Noul Testament pentru această slujbă au fost episcopos (supraveghetor) și presbuteros (bătrân). Când evanghelicii aud cuvântul “bătrân”, mulți se gândesc imediat la “Prezbiterian”, cu toate că primii congregaționaliști în secolul XVI ne-au învățat că slujba prezbiterilor era o slujbă în biserică Nou Testamentară. Bătrânii puteau fi găsiți în biserici Baptiste din America de-a lungul secolului XVIII și în secolul XIX. De fapt, primul președinte al Convenției Baptiste de Sud, W. B. Johnson, a scris un tratat în care a chemat la practica pluralismului bătrânilor care să fie recunoscut ca biblic și care să fie urmat în mai multe biserici baptiste. Tratatul lui Johnson a fost nebagat în seamă. Fie prin neatentie la Scriptură, fie prin presiunea vieții la limită, unde bisericile explodau ca număr de persoane, practica cultivării conducerii bazate pe astfel de lucruri a decăzut. Dar discuția din gazetele baptiste despre reînvierea acestei slujbe biblice a continuat. Tocmai la începutul secolului XX, publicațiile baptiste se refereau la liderii lor folosind titlul de “bătrâni”.

Baptiștii și Prezbiterienii au avut două diferențieri de bază în înțelegerea lor pentru bătrâni. Prima și cea mai fundamentală, baptiștii sunt congregaționaliști. Asta înseamnă, că înțeleg că discernământul final cu privire la unele probleme nu trebuie să fie făcut de către prezbiterii unei congregații (sau mai presus de aceștia, după modelul prezbiterian) ci de congregație ca și întreg. De aceea, baptiștii, constrâng natura consensuală a acțiunilor bisericii. Deci, într-o biserică baptistă, prezbiterii și toate celelalte consilii și comitete acționează într-un mod care în final reprezintă capacitatea consultativă a întregii congregații.

Ar fi potrivită o notă în plus cu privire la autoritatea congregației adunate laolaltă. Nimic altceva decât congregația locală, adunată laolaltă nu reprezintă curtea finală de apel sub Hristos. În Noul Testament găsim foarte des dovezi pentru ceea ce pare să fi fost o formă timpurie de congregaționalism. În Matei 18 când Isus Își învăța ucenicii cu privire la confruntarea fratelui păcătos, curtea finală nu o reprezintă prezbiterii, nici un episcop sau un papă, nici un consiliu sau o convenție. Curtea finală este congregația. În Fapte 6, apostolii au lăsat decizia alegerii diaconilor congregației.

În epistolele lui Pavel, de asemeni, găsim dovezi ale ideii prin care responsabilitatea finală revine congregației. În I Corinteni 5, Pavel nu a învinuit păstorul, episcopii sau diaconii, ci congregația pentru tolerarea păcatului. În II Corinteni 2, Pavel s-a referit la ceea ce majoritatea dintre ei au făcut pentru a disciplina un membru păcătos. În Galateni, Pavel a chemat congregațiile să judece învățătura pe care o auzeau. În II Timotei 4, Pavel a muștrătat nu doar pe învățătorii

mincinoși, dar și pe aceia care i-au plătit pentru a le zice ceea ce urechile lor doreau să audă. Prezbiterii conduc, dar fac asta, biblic și necesar, în limitele recunoscute de congregație.

Ce-a de-a doua neconcordanță se referă la responsabilitățile și rolurile prezbiterilor. Prezbiterienii au avut tendința de a accentua declarația lui Pavel către Timotei în I Timotei 5:17, “Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostensesc cu propovăduirea și cu învățătura.” Ultima frază, au argumentat unii, sugerează clar că ar fi prezbiteri a căror slujbă principală nu este cea de predicare, ci în schimb cea de predare, guvernare, sau dominare. Aceasta este originea distincției dintre “prezbiterii dominatori” (prezbiteri) și “prezbiterii învățători” (pastori) la Prezbiterieni.

Dar “specială” este o traducere cu semnul întrebării a cuvântului *malista*, care în context este mai bine redat prin “cu siguranță” sau “mai ales”. În I Timotei 4:10, citim, “Ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, și mai ales (*malista*) al celor credincioși”. Se pare că Pavel vrea să spună că numărul celor ce vor fi mântuiți fără a crede este egal cu numărul celor care vor călăuzi lucrarea bisericii fără predicare și învățatură: cu alte cuvinte, nici unul.

Bapțiștii au avut tendința să accentueze posibilitatea de a înlocui unul cu altul termenii “prezbiter”, “supraveghetor” și “păstor” în Noul Testament, și au subliniat faptul că în I Timotei 3:2, Pavel i-a spus clar lui Timotei că prezbiterii trebuie să fie “în stare să învețe pe alții”. Și i-a scris lui Tit că un prezbiter “să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:9). De aceea bapțiștii de multe ori au refuzat să considere potrivit faptul de a avea prezbiteri care nu sunt capabili să învețe pe alții Scriptura.

Lucrul asupra cărora bapțiștii și prezbiterienii secolului XVIII au căzut de acord, era că ar trebui să existe o pluralitate a prezbiterilor în fiecare biserică locală. Chiar dacă nu se specifică un număr clar de prezbiteri pentru o anumită congregație, Noul Testament face referire clar la “prezbiteri” la plural în bisericile locale (de exemplu Fapte 14:23; 16:4; 20:17; 21:18; Tit 1:5; Iacov 5:14). Experiența mea personală îmi confirmă cât de folositoare este practica Nou Testamentară de a avea, acolo unde este posibil, mai mulți prezbiteri într-o biserică decât doar un păstor singuratic, și aceștia să fie înrădăcinați în congregație. Această practică este neobișnuită pentru bisericile baptiste de astăzi, dar există o tendință crescândă—și aceasta pentru motive bune. A fost necesar în bisericile Noului Testament, și este necesar acum.

Aceasta nu înseamnă că păstorul nu are un rol distinctiv. Sunt multe referințe în Noul Testament la adresa modului de predicare și a predicatorilor care nu ar fi aplicabile la toți prezbiterii dintr-o congregație. Așa a fost în Corint, Pavel s-a dăruit pe sine exclusiv lucrării de predicare într-un mod în care prezbiterii nu au putut să o facă (Fapte 18:5; compară cu I Corinteni 9:14; I Timotei 4:13; 5:17). Se pare că predicatorii mergeau într-o anumită zonă în mod special pentru a predica (Romani 10: 14-15), în timp ce prezbiterii se pare că erau deja parte a congregației (Tit 1:5).

Oricum, trebuie să ne amintim că predicatorul, sau pastorul, este deasemeni fundamental unul dintre prezbiterii congregației sale. Aceasta înseamnă că deciziile ce implică biserica, care totuși nu necesită atenția întregii biserici, ar trebui să nu cadă numai asupra pastorului, ci asupra prezbiterilor ca întreg. Cu toate că acest lucru este câteodată împovăraător, are beneficiile imense ale completării darurilor pastorului, compensând o parte din defectele sale, suplimentându-i raționamentul, și creând un suport pentru decizii în congregație, lăsând liderii mai puțin expuși criticismului nejustificat. Deasemeni face ca activitatea de conducere să fie mai înrădăcinată și

permanentă, și permite o continuitate mult mai matură. Încurajează biserica să-și asume mai multă responsabilitate pentru spiritualitatea ei proprie și ajută ca biserica să fie mai puțin dependentă față de angajații săi.

Multe biserici moderne tindeau să încurce prezbiterii fie cu personalul bisericii fie cu diaconii. Diaconii, de asemeni, împlinesc o slujbă Nou Testamentară, una înrădăcinată în Fapte 6. În timp ce orice distincție absolută între cele două slujbe este dificilă, îngrijorările diaconilor sunt detalii practice ale vieții bisericii: administrarea, întreținerea, și grija față de membrii bisericii cu nevoi fizice. În multe biserici astăzi, diaconii au luat un rol spiritual; dar mult pur și simplu a fost lăsat pentru pastor. Ar fi în beneficiul bisericii să distingă din nou rolul prezbiterului de cel al diaconului.

A fi prezbiter reprezintă slujba pe care eu o îmbrățișez ca pastor. Eu sunt prezbiterul principal. Însă toți prezbiterii ar trebui să lucreze laolaltă pentru edificarea bisericii, întâlnindu-se regulat pentru rugăciune și discuții, sau pentru a alcătui propuneri pentru diaconii bisericii. Cu certitudine, aceasta este o idee biblică ce are o valoare practică. Implementată în bisericile noastre, ar putea ajuta imens pastorii prin înlăturarea greutăților de pe umerii lor și chiar a micilor lor tiranii de la bisericile lor. Într-adevăr, practica recunoașterii bărbaților credincioși, cu discernământ și de încredere ca și prezbiteri reprezintă o altă caracteristică a unei biserici sănătoase.